



В. Л. Дуровъ

Върниятъ спжитникъ

1. Злиятъ догъ

Живѣхъ въ едно село близу до Москва. Недалечъ отъ мене, въ една необитавана вила имаше лошо куче — зълъ догъ, което пазѣше вилата. Отъ него бѣха напласени всички въ селото. Защото то налиташе на минувачитѣ, хапѣше и разкъсваше дрехитѣ. Неговиятъ стопанинъ, нѣколко пѣти осжжданъ по оплакване на съседи да плаща глоби за ухапване и разкъсване на дрехи, решилъ най-сетне да затвори кучето въ вилата и идвалъ само да го нахрани.

Въ единъ разговоръ съ мои познати азъ казахъ, че безъ страхъ ще влѣза самъ въ вилата, ще ида при непознатото страшно куче и то нѣма нищо да ми стори.

Единъ день съ стопанина на кучето се упжихме къмъ вилата. Съпровождаше ме цѣла дружина мои приятели. Изъ пѣтя всички се учудваха на моята храбрость. Защото отъ затворения животъ догътъ бѣ почти съвсемъ подивѣлъ и тъй се бѣше озвѣрилъ, че никой не смѣеше да припари до него. Храната му спущаха на връвъ презъ единъ прозорецъ.

— Кажи си право, ти наистина ли не се боишъ?
— ме запита единъ отъ приятелитѣ.

— Ни най-малко — отвърнахъ азъ — но ще искамъ, щомъ влѣза въ вилата, вратата следъ мене бездруго да бѣде заключена.

Стопанинътъ на кучето, който сжщо много се учудваше, ме запита :